

f den nyere Tids sundere Begreber underkjendte Ildelsesmaade til en mere forstaaelig og tidsvaarende.

Idet Flertallet saaledes anser Kapitelstaxten gennem den Maade, hvorpaa den bestemmes, som fuldt og vel svarende til Middelpreisen paa det Middelforn, der avles her i Landet, saa laeder det sig ikke negte, at, hvor den sættes for et større Omraade, navnlig for et helt Stift, og hvor Priserne ere mere eller mindre forskjellige i Stiftets forskjellige Egne, der lide Tiendetagerne i nogle og Yderne i andre af disse Egne nogen Uret, idet de lavere Priser paa en Egn bewirke en Kapitelstaxt, som ikke svarer ganske til Priserne paa de Steder, hvor de høieste Priser gives, ligesom disse igjen bringe Kapitelstaxten op over den Pris, der har været den almindelige paa de førstnævnte Egne. Flertallet har troet, at denne Ulempe tilnærmelsesvis vil kunne heves, naar man med Hensyn til den her omhandlede Sag satte en særskilt Kapitelstaxt for hvert enkelt Herred, beregnet efter de samme Regler og paa Grundlag af de samme Indberetninger, hvorefter den almindelige Kapitelstaxt beregnes. Et af Udvalgets Medlemmer ansaa det for rettest tillige ubtryffeligt at bestemme, at det Opmaal paa Korntienden in natura, som enkelte Steder ydes, holdes udenfor Beregningen, naar den nævnte Ydelse betales med Penge, idet Grunden, hvorfor Opmaalet i sin Tid er indført, da falder bort. Hertil sigtende Vndrings- og Underændringsforslag affattedes og trykte Exemplarer af samme leveredes Indenrigsministeren af Udvalgets Formand, idet denne tilspode, at Flertallet i Udvalget havde sluttet sig til dem, men at dets endelige Beslutning kunde komme til at bero paa Ministerens Stilling til Sagen, og at man derfor ikke havde villet affatte nogen Betænkning, inden man havde haft Leilighed til at forhandle med ham derom. Udvalget vilde derfor afvente Ministerens nærmere Bestemmelse om, naar det var ham beleiligt at samles med det. Ministeren biligede Udvalgets Standpunkt og lovede at give Formanden nærmere Underretning.

Under 29de Januar modtog Udvalget følgende Skrivelse fra Indenrigsministeren:

„Efterat jeg har gjort mig bekjendt med det fra et Flertal af det ærede Udvalgs Medlemmer fremkomne Vndringsforslag til „Forslag til Lov om Forandring af Korntiende in natura til Pengeydelse efter Kapitelstaxt“ samt det af et enkelt Medlem dertil stillede Underændringsforslag, beklager jeg at maatte meddele, at jeg ikke skjønner, at der vil kunne føres nogen frugtbar Forhandling mellem Udvalget og mig paa Grundlag af de nævnte Forslag.“

Udvalget var altsaa henvist til at fremme Sagen uden Ministerens Medvirkning, og da det

end ikke var sat istand til at prøve de Grunde, der bevægede ham til at modsætte sig de foreslåede stillede Forslag, idet han ikke havde fundet det hensigtsvarende enten skriftlig eller mundtlig at meddele dem, medens Flertallet selv ved en nærmere Prøvelse fremdeles finder sine Forslag velgrunde, saa skal det nu tillade sig at underkaste dem det ærede Things Dom, medens det dog selvfølgelig ikke hermed vil have udtalt, at det anser denne Maade at ordne Sagen paa for den absolut rette eller eneste mulige.

Mindretallet (Casse og Holstein-Holsteinborg) kan ikke tiltræde Flertallets Forslag. Uden at undersøge, hvorvidt det i det Hele er rigtigt for Tiden at udtage en Bøffel, som den foreliggende Sag, af det samlede store Spørgsmaal om en Tiendeafsløsning, skulle vi blot fremhæve, at en Forvandling af Tiendeydelsen in natura til en Pengeudbælselse, — for de Tienders Vedkommende, som ifølge Ydernes i sin Tid tagne egen fri Bestemmelse ydes i Cæb, — saaledes som den i Lovforslaget er foreslaaet, — ikke betrygger Tiendebeierne mod Tab, og saaledes medfører en Tiendomsformindsfælselse, uden at give Erstatning for Tabet. Det af Flertallet frembragte Vndringsforslag afhjælper ikke denne Mangel, men gjør det tværtimod sandsynlig, at Tabet vil blive endnu større. Dertil medfører det den Ulempe, at det skaber to forskjellige Kapitelstaxter, der ikke kunne undgaa at give forskellige Priser for en og samme Ydelse paa den samme Egn, — saaledes at Vndringsforslagets Vedtagelse vilde virke i endnu høiere Grad uheldigt end det oprindelige Forslag.

Skulde der være Tale om en Ordning af denne Sag, maatte der gives Bestemmelser for, at Forskjellen mellem Kapitelstaxten og den Pris, Tiendetageren hidtil bevislig har bragt ud af den ydede Tiendecæb, dækkedes paa en hensigtsmæssig Maade, — men da Flertallet ikke har troet at kunne gaa ind paa en Afsløsning af denne Art, har Mindretallet ikke fundet sig foranlediget til at fremkomme med dertil sigtende Forslag.

Flertallet (N. Andersen, Clausen, Hansen, Høgsbro, S. Jensen, S. Madsen, Rasmussen, Steffensen og Sørensen) foreslaar saaledes i Genhold til det Foregaaende, at Lovforslaget affattes som følger:

§ 1.

1) „Fra 1ste April 1876 skulle alle endnu bestaaende Ydelsers af Korntiende in natura forandres til Pengeydelse, beregnet paa den i § 2 foreskrevne Maade.

§ 2.

Under samme Regler som for Kapitelstaxtens Ansættelse, og samtidig med, at denne finder Sted, har Stiftsøvrigheden at udbrage Middelpreisen for hvert enkelt Herred af de derfra til Kapitelstaxt